

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB13 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB13 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 29. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter:
<https://tekster.kb.dk/text/sks-nb13-txt-shoot-n50.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB13:50

#

Christendom og Speculation

[a] Christendom og Speculation.

Xstendom er Existens-Meddelelse, kommet ind i Verden ved at der bruges Myndighed. Der skal ikke speculeres; Christendommen skal eksistentielt holdes i Fart, det at blive Christen skal saa gjøres vanskeligere og vanskeligere.

Tag et ganske simpelt Exempel. En Betjent ved et Opløb han siger: vær saa artig – ingen Rasoneren.

Ingen Rasoneren – hvorfor? fordi han bruger Myndighed.

Skulde der derfor intet Objektivt være i Christend. ell. Christendommen Gjenstand for objektiv Viden? Jo hvorfor ikke? Det Objektive er hvad han siger, han den Myndige. Men ingen Rasoneren, allermindst en, der vil ligesom liste sig bag den Myndiges Ryg og tilsidst bortspeculere ogsaa ham og lægge Alt over i Speculation.

Hvorledes kan overhovedet en guddommelig Lære komme ind i Verden? Derved, at Gud bemægtiger sig nogle enkelte Mennesker, og i den Grad ligesom overvælder dem, at de nu i ethvert Øieblik gjennem et langt Liv er villige til at gjøre, udholde, lide Alt for denne Lære. Denne deres ubetingede Lydighed er Formen for deres Myndighed. De bruge Myndigheden og beraabe sig paa Gud, men tillige støtte de den ved deres ubetingede Lydighed. Vil I ikke med det Gode, nu vel saa ere vi parate til at lide Alt, og saa skal vi dog faae at see hvo der er den Stærkeste. Det er som ved en Auction. Menneskene ville forfærde den af Gud Udsendte, vise ham alle Rædsler, men han siger: jeg byder alligevel, thi min ubetingede Lydighed, i hvilken jeg tillige selv tvinges, gjør, at jeg kan byde saa lavt i Henseende til at holde Alt ud, at I ikke kunne underbyde mig. Han holder saa ud, endeligen dør han. Nu er han tvingende. Han tvinger nu Slægten, og derved den guddommelige Lære ind i Slægten, hans ubetingede Lydighed der var det Understøttende forvandler sig nu til at forklare, at han har haft guddommelig Myndighed, hvad han selv har sagt. Saa længe han lever og strider bruger han egl. meest den ubetingede Lydighed, thi han kan jo ikke faae Gehør for sin gudd. Myndighed; men saa dør han, og nu virker Myndigheden desto stærkere.

De to smaae Afhandlinger af H: H: ere meget

instructive.

#